

Rapport

Rapport naar aanleiding van een klacht over de politie Den Haag.

Publicatiedatum: 20 oktober 2014

Rapportnummer: 2014/142

Feiten

Politieambtenaren van de Eenheid Den Haag, waren op 15 augustus 2012 omstreeks 2.30 uur op zoek naar drie verdachten, die een scooter zouden hebben gestolen. Twee verdachten werden vrij snel aangehouden. In hun zoektocht naar de derde verdachte (verzoeker) zetten de betrokken politieambtenaren een deel van het gebied af waar verzoeker zich zou kunnen bevinden. Vervolgens werd er een politiehond ingezet om verzoeker te vinden. De hond trof verzoeker na enige tijd in de bosschages aan en beet verzoeker in zijn linker bovenarm. Verzoeker werd overgebracht naar het politiebureau en aldaar in een politiecel ingesloten. De volgende dag rond 11.30 uur werd verzoeker bezocht en behandeld door een arts.

De strafzaak tegen verzoeker werd door het Openbaar Ministerie geseponeerd wegens onvoldoende wettig en overtuigend bewijs.

Verzoeker was het met het politieoptreden niet eens en stelt dat hij in het geheel niets met de diefstal van de scooter te maken had. Verzoeker diende een negental klachten in bij de politie. De politiechef achtte één van de klachten gegrond, achtte vier klachten ongegrond en onthield zich ten aanzien van vier klachten van het geven van een oordeel. Verzoeker was hiermee niet tevreden en wendde zich tot de Nationale ombudsman. De ombudsman stelde vervolgens een onderzoek in naar de kern van zijn klachten.

Klacht

Verzoeker klaagt erover dat de politie hem op 15 augustus 2012 heeft aangehouden, terwijl daar volgens hem geen aanleiding voor was.

Voorts klaagt verzoeker erover dat de politie bij die aanhouding een diensthond heeft ingezet, die verzoeker in zijn bovenarm heeft gebeten.

Ten slotte klaagt verzoeker over de gebrekkige medische verzorging op het politiebureau.

Visie verzoeker

Verzoeker stelt dat hij de bewuste nacht alleen op straat liep en op weg was naar een tankstation om wat te eten te halen. Op een kruising zag hij politie staan en omdat hij geen ID-bewijs bij zich had, besloot hij de politie te mijden en een andere route te kiezen. Verzoeker was namelijk al eens

eerder aangehouden omdat hij geen ID-bewijs bij zich had. Verzoeker hoorde vervolgens een hoop lawaai, waaronder een politiemotor, en verstopte zich in de bosjes. Er kwam steeds meer politie en verzoeker ging in de bosjes liggen. Volgens verzoeker lag hij daar langer dan tien minuten toen hij een politiehond voorbij hoorde komen. Omdat de hond doorliep, besloot verzoeker te blijven liggen. Volgens verzoeker heeft de politie niet gewaarschuwd dat zij een politiehond ging inzetten. Als de politie wel gewaarschuwd zou hebben, dan zou hij dat hebben gehoord en had hij zich gemeld.

Vervolgens hoorde verzoeker de hond terug komen lopen en voordat hij het wist, werd hij in zijn bovenarm gebeten. Verzoeker schreeuwde het uit van de pijn. De politieambtenaren waren volgens verzoeker heel dichtbij op het moment dat de hond beet. Verzoeker bleef rustig liggen, maar de hond werd niet direct van hem afgehaald.

Verzoeker werd aangehouden en geboeid overgebracht naar het politiebureau. Hoewel verzoeker om een arts heeft verzocht, heeft de politie niet gekeken naar de verwondingen aan zijn arm. Verzoeker stelt dat hij niet kon slapen van de pijn en dat zijn kleding en matras onder het bloed zat. Hij bleef 's nachts vragen om een arts en op enig moment heeft de politie de intercom uitgezet.

Toen er in de ochtend een politieambtenaar kwam om verzoeker te verhoren, heeft verzoeker laten weten dat er nog steeds geen dokter was geweest. De politieambtenaar is toen een arts gaan regelen, die ongeveer een uur later kwam. Zij legde slechts een verbandje aan en toen verzoeker om een prik vroeg, zei zij dat hij die later zelf in het ziekenhuis moest halen.

Visie politie

De politiechef heeft de Nationale ombudsman laten weten dat hij geen aanleiding zag zijn eerdere oordeel te herzien en verwees de Nationale ombudsman naar het advies dat de klachtencommissie tijdens de interne klachtprocedure had uitgebracht.

De klachtencommissie had de politiechef geadviseerd de klacht over de inzet van de politiehond ongegrond te verklaren. Er bestond volgens de klachtencommissie een redelijk vermoeden dat verzoeker zich schuldig had gemaakt aan een misdrijf. Twee verdachten waren reeds aangehouden en één verdachte had zich hoogstwaarschijnlijk in de bosschages verstopt. De klachtencommissie achtte het terecht dat er een nader onderzoek werd ingesteld om hem te vinden. Nu dit onderzoek in de nachtelijke uren plaatsvond in een gebied dat was voorzien van bosschages, kon er in redelijkheid voor worden gekozen een politie-surveillancehond in te zetten om deze verdachte op te sporen. Het was niet aannemelijk dat hondengeleider H. de politie-surveillancehond heeft gebruikt om nodeloos of buitensporig geweld toe te passen.

Wanneer verzoeker zijn aanwezigheid bekend had gemaakt aan de politie, zou hem de confrontatie met de hond bespaard zijn gebleven, aldus de klachtencommissie. Verzoeker heeft zelf het risico genomen dat hij met de politiehond geconfronteerd zou worden en dat deze hem, hoe betreuenswaardig voor verzoeker ook, zou vastpakken.

De commissie was van oordeel dat het inzetten van de politie-surveillancehond in verhouding tot het doel, de opsporing van de verdachte van een misdrijf, niet disproportioneel was.

De klachtencommissie had de politiechef geadviseerd de klacht over de medische zorg op het

politiebureau eveneens ongegrond te verklaren. Ingevolge artikel 32 van de Ambtsinstructie (zie Achtergrond, onder 4) overlegt een politieambtenaar met een arts wanneer er aanwijzingen zijn dat een ingeslotene medische bijstand behoeft of wanneer er bij de ingeslotene medicijnen zijn aangetroffen. De politieambtenaar overlegt eveneens met een arts wanneer de ingeslotene om medische bijstand vraagt. Ingevolge artikel 33 van de Ambtsinstructie volgt de politieambtenaar de aanwijzingen op die de arts geeft en registreert hij de gegeven aanwijzingen (zie Achtergrond, onder 4). De klachtencommissie overwoog dat uit BVH is gebleken dat de hulpofficier van justitie om 2.50 uur overleg heeft gehad met een arts van Rodrigues Medische Dienst. De arts had bepaald dat direct medisch handelen niet noodzakelijk was, maar dat de wond wel in de gaten moest worden gehouden bij langer verblijf. Om 9.25 uur heeft er opnieuw overleg met een arts plaatsgevonden, waarna een arts verzoeker om 11.29 uur heeft bezocht en behandeld.

De commissie was van oordeel dat de politie in overeenstemming met de geldende voorschriften voor medische bijstand heeft gehandeld.

Informatie uit mutaties, processen-verbaal etc.

Mutatie

In een mutatie van 23 augustus 2012 staat onder meer vermeld dat nadat de politie naar aanleiding van een melding ter plaatse was gegaan, zij drie mensen op een scooter zag zitten, waarvan er twee voldeden aan het opgegeven signalement.

De bestuurder van de scooter wilde linksaf rijden, maar bij het zien van de politie schrok hij zichtbaar. Door een heftige stuurbeweging reed de bestuurder rechtdoor, waardoor de scooter uit balans raakte, tegen een bouwhek botste en ten val kwam. De betrokken politieambtenaren zagen drie jongens van de scooter vallen, opstaan en wegrennen richting de X-sstraat.

Proces-verbaal van aanhouding

In het proces-verbaal van aanhouding van 15 augustus 2012 staat onder meer vermeld dat een bewoner/melder bij de politie had gemeld dat hij een drietal Marokkaanse mannen met een scooter had zien lopen, welke door hen in de bosschages werd gegooid. Ook was bekend dat er geen kentekenplaat op de scooter zat. De melder had tevens gezien dat er een auto bij betrokken was. De melder had gezien dat er benzine in de scooter werd gedaan. Ook had hij gezien dat de scooter vervolgens wegreed in de richting van de Y-weg.

Toen politieambtenaar H. (hondengeleider) ter plaatse was gekomen, hadden collega's een gedeelte van de wijk afgezet waar de verdachten voor het laatst gezien waren. Over de portofoon hoorde H. een collega melden dat de scooter geen kentekenplaat had, dat het framenummer was weg gevijld en dat het slot was geforceerd. Omdat het vermoedelijk om een gestolen scooter ging, heeft H. zijn gecertificeerde diensthond uit het dienstvoertuig gehaald om de verdachten op te sporen, aldus het proces-verbaal.

Voorts staat er in het proces-verbaal vermeld dat politieambtenaar H. twee maal met luide stem heeft geroepen: "politie, melden of de hond wordt ingezet." Na enige tijd heeft H. zijn diensthond de opdracht gegeven te gaan zoeken.

Verklaringen afgelegd tijdens hoorzitting

In het kader van het onderzoek heeft de Nationale ombudsman een hoorzitting gehouden, waarbij de betrokken politieambtenaren en verzoeker en zijn advocaat in elkaars bijzijn zijn gehoord. Zakelijk weergegeven is onder meer het volgende aan de orde gesteld:

Ten aanzien van de verdenking

Politieambtenaar H. heeft verklaard dat de meldkamer was gebeld door iemand die vijf jongens rond een scooter zag staan die zich verdacht gedroegen. De jongens keken om zich heen en hadden interesse voor de scooter. Vervolgens gingen de jongens weg en kwamen ze vijf tot tien minuten later weer terug. Drie van de jongens reden op de scooter weg. Collega's in een politieauto zagen de jongens op de scooter rijden. De jongens maakten een rare manoeuvre om weg te komen, waardoor de scooter viel. De jongens gingen er vandoor. Nadat de jongens er vandoor waren gegaan, heeft de politie de omgeving afgezet.

Ten aanzien van de inzet van de hond

Twee van de drie jongens zijn vrijwel direct door de politie aangehouden, aldus politieambtenaar M. Eén van de jongens was weggerend richting de trambaan. De politie had de omgeving afgezet. De diensthond is ingezet om de derde verdachte te vinden.

Politieambtenaar H. heeft aangegeven dat hij heeft besloten tot het inzetten van de hond. Hierbij kijkt hij naar het feit. Het ging om een VH-feit (waarvoor voorlopige hechtenis is toegelaten) en handhaving van de openbare orde. Het betrof diefstal. Verder was het donker en de verdachte was gevlucht.

Er is geen strak criterium voor het inzetten van de hond, aldus politieambtenaar V. Hij heeft hierbij verwezen naar het rapport "gebeten hond" dat door een commissie is opgesteld. Er ligt een voorstel bij het Ministerie voor nadere protocollering.

Bij de inzet van een politiehond is van belang dat er meer dan vier jaar staat voor een feit. Verder is de subsidiariteit, proportionaliteit en het onttrekken aan de aanhouding van belang. De politie houdt zich aan genoemd rapport.

Politieambtenaar H. heeft uitgelegd dat voordat hij de hond laat zoeken, hij minimaal twee keer roept "politie" en dat de verdachte zich moet melden.

Verzoeker heeft verklaard dat hij geen waarschuwing heeft gehoord. Wel heeft hij de politieambtenaren horen praten. Wanneer de politie een waarschuwing had gegeven, had hij zich gemeld. Politieambtenaar M. heeft verklaard dat hij op vijftien meter afstand stond en de waarschuwing heeft gehoord. Volgens politieambtenaar H. is het 100 meter verder te horen wanneer hij aanroept. Het was verder stil toen hij aanriep; het was nacht. In deze situatie was er geen sprake van dat er geen waarschuwing is gegeven, aldus H.

Politieambtenaar H. had de hond aan de lijn en de hond vond een spoor. Het ging om een terrein tussen flatgebouwen. De hond vond een jas, omdat hier een mensengeur aan zat en dat betekent dat de jas onlangs was gedragen. Politieambtenaar H. en de hond staken de straat over en in de

bosjes vond de hond verzoeker.

Op de vraag of het zoeken zonder hond een optie was, heeft politieambtenaar V. geantwoord dat dat gelet op de omstandigheden geen optie was. Het was best een groot gebied en er waren sloten en bosjes. Politieambtenaar G. heeft daaraan toegevoegd dat de politie niet weet of de verdachte ergens na tien meter ligt of vier wijken verderop.

Verzoekers advocaat heeft opgemerkt dat er best veel politieambtenaren waren om mee te zoeken. Politieambtenaar M. heeft aangegeven dat het geen zin heeft om als politie zelf te gaan zoeken omdat de kans groot is dat iemand niet wordt gevonden en het inzetten van de hond daarna geen zin meer heeft, omdat er dan te veel sporen van anderen zijn.

De lijn waaraan de hond zat, was vijf of zes meter lang. Wanneer de hond zoekt, mag hij niet steeds een ruk van de lijn voelen, omdat het zoeken dan wordt verstoord. De hond ziet een ruk aan de lijn als een correctie en dan stopt de hond met zoeken.

Verzoeker heeft verklaard dat hij de hond op één of twee meter afstand voorbij zag lopen en dacht dat hij misschien niet terug zou komen. Hij hoopte dat hij er van af zou zijn.

Hij bewoog met zijn benen, omdat hij schrok. De hond had hem bovenaan zijn bovenarm gebeten en daarna lager in zijn bovenarm. Volgens politieambtenaar H. is de hond niet eerst langs verzoeker gelopen. De hond liep in één streep naar verzoeker toe. Een hond loopt niet eerst langs, maar gaat direct op zijn doel af. Honden hebben een sterke neus en dit is een ervaren hond. Een hond loopt een spoor uit, vindt de buit en dan heeft hij beet.

Politieambtenaar H. heeft desgevraagd verklaard dat het niet mogelijk was om de hond in te zetten, zonder hem te laten bijten. Als het een overzichtelijke ruimte is, bijvoorbeeld een lege hal, dan kan hij de hond terugtrekken. Als hij de verdachte niet ziet liggen dan kan hij de hond niet zo strak houden dat hij wel zoekt maar niet bijt.

Ten aanzien van de medische zorg

Verzoeker heeft tijdens de hoorzitting de littekens op zijn bovenarm laten zien en foto's getoond die zijn gemaakt in de ochtend nadat hij is gebeten.

Verzoeker heeft verklaard dat hij na de voorgeleiding meteen in de cel is gezet. Hij had geen zin in de voorgeleiding en was duizelig. Hij gaf niet meteen antwoord en toen is hij in de cel gezet. Hij voelde dat hij niet kon liggen. De wond deed pijn. Hij heeft steeds geroepen om een arts, maar die kwam pas de volgende ochtend. De politie wilde hem de volgende dag verhoren, maar verzoeker heeft toen aangegeven dat hij niet zou meewerken totdat er een arts was gekomen. Toen kwam er binnen een uur een arts, aldus verzoeker.

Politieambtenaar M. heeft verklaard dat hij verzoeker heeft vervoerd naar het politiebureau. Daar heeft hij de wond bekeken. De wond viel mee en er was nauwelijks bloed. Ook niet op verzoekers kleding. M. heeft meerdere malen aan verzoeker gevraagd of het ging en of hij wat kon doen. Verzoeker maakte zich vooral druk over het feit dat hij zijn telefoon kwijt was, aldus M.

Politieambtenaar B. heeft verklaard dat wanneer een verdachte tijdens de voorgeleiding letsel heeft of zegt ergens last van te hebben, hij met Rodrigues medische dienst belt. Ook in dit geval

heeft hij met de medische dienst gebeld en verteld dat verzoeker oppervlakkig letsel had als gevolg van een hondenbeet. De medische dienst zei dat het geen meerwaarde had om te komen en dat de politie de wond moesten monitoren als verzoeker langer bleef. Voorts moest de politie alert zijn op verkleuringen, omdat dat een indicatie zou kunnen zijn voor ontstekingen.

De volgende ochtend heeft de arts de wond verbonden en verder heeft de arts geen medische handelingen verricht. Bij de minste twijfel belt politieambtenaar B. met de medische dienst. De politie is verantwoordelijk voor ingeslotenen. Politieambtenaar B. heeft aangegeven dat de wond niet is schoongemaakt en/of afgedekt. Volgens politieambtenaar M. was er niets om schoon te maken of af te dekken. Hij heeft bij de EHBO geleerd dat als er sprake is van een droge wond, je er niets aan moet doen.

Verzoeker heeft gesteld dat hij tijdens het vervoer bloedde en volgens hem was het een bloedbad in de auto. Die verklaring is leugenachtig, aldus politieambtenaar M.

Zelfs op zijn kleding zat geen bloed. Politieambtenaar H. heeft opgemerkt dat wanneer je bent gebeten, het bloed vaak meevalt. Hij is zelf ook een paar keer gebeten. Er kan wondvocht uit komen en dat kan vlekken geven.

Verzoeker heeft desgevraagd aangegeven dat hij niet weet wat voor een medicatie de arts hem heeft gegeven. Hij heeft een verband gekregen en in het ziekenhuis heeft hij een prik gehad. 's Nachts heeft hij geen pijnstillers gekregen. Hij had pijn en heeft de hele nacht liggen schreeuwen. Op de vraag of hij 's nachts om pijnstillers heeft gevraagd, heeft verzoeker geantwoord dat hij niet wist dat hij om pijnstillers kon vragen. De volgende dag was de pijn weg. De wond was al ingedroogd. Hij wist dat hij een prik nodig had, die hij na zijn invrijheidstelling in het ziekenhuis heeft gehaald.

Politieambtenaar B. heeft verteld dat de medicatie die verzoeker van de arts kreeg, een ontstekingsremmend middel was. Op de vraag waarom verzoeker de medicatie niet heeft ingenomen, heeft hij geantwoord dat hij dat niet meer weet. Het was Ramadan en hij was boos. Hij wilde niet met de politie praten. De arts kwam niet 's nachts, maar de volgende dag toen de wond al was ingedroogd en de arts eigenlijk niet meer hoefde te komen.

Beoordeling

Ten aanzien van de verdenking

1. Het redelijkheidsvereiste houdt in dat overheidsinstanties de verschillende belangen tegen elkaar afwegen en dat de uitkomst hiervan niet onredelijk is. Dit brengt met zich mee dat de overheid bij haar handelen de relevante feiten verzamelt en kijkt naar alle omstandigheden. De verzamelde gegevens worden betrokken bij de belangen die op een zorgvuldige wijze tegen elkaar worden afgewogen.
2. Iemand kan slechts als verdachte worden aangemerkt wanneer er sprake is van een redelijk vermoeden van schuld (zie Achtergrond, onder 1). Dat vermoeden van schuld dient te steunen op specifieke feiten of omstandigheden van het geval en dit dient bovendien naar objectieve maatstaven gezien redelijk te zijn. Het is dus niet vereist dat op het moment dat wordt besloten om tot aanhouding over te gaan, ook al vast staat dat die persoon het gestelde strafbare feit

daadwerkelijk heeft begaan.

3. De Nationale ombudsman oordeelt dat er voldoende aanwijzingen waren om verzoeker als verdachte van een strafbaar feit aan te merken. Allereerst had de politie een melding gekregen, die inhield dat een groep jongens zich verdacht gedroeg en interesse leek te hebben voor een scooter zonder kentekenplaat. Toen de politieambtenaren ter plaatse kwamen, zagen zij drie jongens op een scooter rijden. De bestuurder van de scooter schrok en koos een andere richting. Hierdoor kwam de scooter ten val, waarna de drie jongens wegreunden. Deze feiten en omstandigheden bij elkaar waren voldoende om van een redelijk vermoeden van schuld te kunnen spreken. Daar komt nog bij dat op het moment dat politieambtenaar H. (hondengeleider) ter plaatse kwam, er bekend was dat de scooter als gestolen geregistreerd stond.

De politie kon de drie jongens dan ook als verdachte van diefstal aanmerken. Dat verzoeker heeft gesteld dat hij niets met de diefstal te maken had, doet hieraan niet af nu verzoeker zich had verstoep om uit het zicht van de politie te blijven, en daarmee de verdenking op zichzelf heeft gericht. De politie heeft in overeenstemming met het redelijkheidsvereiste gehandeld.

De onderzochte gedraging is behoorlijk.

Ten aanzien van de inzet van de politiehond

1. Het is een vereiste van behoorlijk overheidsoptreden dat grondrechten worden gerespecteerd. Het recht op lichamelijke integriteit is een grondrecht dat door de Grondwet en internationale verdragen wordt beschermd (zie Achtergrond, onder 2). Het gebruik van geweld tegen personen betekent een inbreuk op dit grondrecht. Een politieambtenaar die in de rechtmatige uitoefening van zijn bediening is, is echter bevoegd geweld te gebruiken wanneer dit noodzakelijk is en een minder ingrijpend middel niet voor handen is (zie Achtergrond, onder 3). De inzet van een politiehond valt onder het gebruik van geweld. De inzet van een politiehond is een zwaar geweldsmiddel, waarvan behoedzaam gebruik dient te worden gemaakt en is slechts geoorloofd onder het direct en voortdurend toezicht van een diensthondgeleider (zie Achtergrond, onder 3). Aangezien de bestaande regelgeving geen nadere precisering bevat onder welke voorwaarden een politiehond mag worden ingezet, deed de Nationale ombudsman in een eerder rapport (met rapportnummer 2009/076) reeds de aanbeveling aan de minister van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties om de inzet van de diensthond nader te normeren. Deze nadere normering is jammer genoeg nog steeds niet tot stand gekomen. Zoals bij iedere geweldstoepassing zijn de beginselen van proportionaliteit en subsidiariteit van toepassing.

2. Hoewel de Nationale ombudsman zich terdege realiseert dat de inzet van een politiehond vanwege mogelijke ernstige verwondingen een zwaar geweldsmiddel is, is hij van oordeel dat politieambtenaar H. de politiehond in dit geval mocht inzetten.

Om tot de beslissing te komen dat de hond werd ingezet, was van belang dat het om een vluchtende verdachte ging, die werd verdacht van een feit waarop voorlopige hechtenis is toegestaan, een zogenaamd VH-feit. Zoals hiervóór reeds is vastgesteld kon verzoeker terecht als verdachte van diefstal worden aangemerkt. De ombudsman vindt weliswaar dat het niet om het meest ernstige VH-feit ging, maar de politie had geen goed alternatief om verzoeker op een andere wijze op te sporen. De aanhouding vond immers 's nachts plaats en het ging om een groot

gebied met sloten en bosjes waar verzoeker zich kon bevinden.

Artikel 15 van de Ambtsinstructie vereist dat de politiehond onder direct en voortdurend toezicht staat van de hondengeleider. Politieambtenaar H. heeft verklaard dat hij de hond voortdurend aangeliend had, zodat aan dit vereiste is voldaan.

3. Dat verzoeker daadwerkelijk door de hond is gebeten, is naar het oordeel van de Nationale ombudsman aan hemzelf te wijten aangezien hij zich op meerdere momenten bekend had kunnen maken en daarmee de confrontatie met de hond had kunnen voorkomen. Nog daargelaten wat de reden daarvoor was, heeft verzoeker zich allereerst bewust voor de politie verstoep.

De Nationale ombudsman is er voorts voldoende van overtuigd geraakt dat politieambtenaar H. hoorbaar heeft gewaarschuwd voor de daadwerkelijke inzet van de politiehond. Het had in de rede gelegen dat verzoeker op dat moment uit de struiken was gekomen en zich bij de politie had gemeld. Vervolgens heeft verzoeker naar eigen zeggen de politieambtenaren gehoord en de politiehond voorbij zien komen. Door verstoep te blijven zitten, heeft hij zelf het risico genomen dat de hond hem op enig moment zou aantreffen en bijten. De politie heeft het vereiste dat grondrechten moeten worden gerespecteerd, te weten het recht op lichamelijke integriteit, voldoende gerespecteerd.

De onderzochte gedraging is behoorlijk.

Ten aanzien van de medische zorg

1. Het vereiste van bijzondere zorg houdt in dat overheidsinstanties aan personen die onder hun hoede zijn geplaatst de zorg verlenen waarvoor deze personen, vanwege die afhankelijke positie, op die overheidsinstanties zijn aangewezen. In dit verband bepaalt artikel 32 lid 1 van de Ambtsinstructie (zie Achtergrond, onder 4.) onder meer dat indien er aanwijzingen zijn dat een ingeslotene medische bijstand behoeft, de betrokken ambtenaar overleg pleegt met een arts. Ook moet er met een arts worden overlegd, indien de ingeslotene zelf om medische bijstand vraagt.

2.1 Gelet op de verklaringen die tijdens de hoorzitting zijn afgelegd en de door verzoeker overgelegde foto's gaat de Nationale ombudsman er vanuit dat er inderdaad sprake was van oppervlakkig letsel. Meerdere politieambtenaren hebben de verwonding na verzoekers aanhouding gezien en zij hebben verklaard over een droge wond dan wel een wond met weinig bloedverlies. Ook op de foto waarop het letsel is te zien, zijn op verzoekers t-shirt twee zeer minimale bloedspatjes te zien, hetgeen duidt op weinig bloedverlies. Verzoekers stelling dat er sprake was van een bloedbad, komt de Nationale ombudsman dan ook niet geloofwaardig voor.

2.2 Politieambtenaar M. heeft verklaard dat hij de wond op het bureau heeft bekeken en dat hij meerdere malen aan verzoeker heeft gevraagd of het ging en of hij wat kon doen. Volgens M. maakte verzoeker zich vooral druk over het feit dat hij zijn telefoon kwijt was. Verzoeker heeft dit niet weersproken.

Voorts is gebleken dat politieambtenaar B. telefonisch contact heeft opgenomen met de medische dienst en heeft aangegeven dat verzoeker oppervlakkig letsel had opgelopen door een hondenbeet. De arts achtte het niet nodig om verzoeker te zien en liet weten dat de politie de wond in de gaten moest houden wanneer verzoeker langer ingesloten zou blijven en dat de politie

alert moest zijn op verkleuringen.

De politie heeft aan haar zorgplicht ex artikel 32 Ambtsinstructie voldaan door de wond te bekijken, verzoeker te vragen of er iets voor hem gedaan kon worden en een arts te raadplegen. Het is vervolgens aan de arts om te bepalen of verdere medische zorg noodzakelijk is.

De politie heeft gehandeld in overeenstemming met het vereiste van bijzondere zorg.

De onderzochte gedraging is behoorlijk.

Conclusie

De klacht over de Eenheid Den Haag, die wordt aangemerkt als een gedraging van de politiechef van de Eenheid Den Haag, is niet gegrond.

De Nationale ombudsman,

mr. F.J.W.M. van Dooren,

waarnemend ombudsman

Achtergrond

1Artikel 27 Wetboek van Strafvordering

Als verdachte wordt vóórdát de vervolging is aangevangen, aangemerkt degene te wiens aanzien uit feiten of omstandigheden een redelijk vermoeden van schuld aan enig strafbaar feit voortvloeit.

2.1Artikel 11 Grondwet

"Ieder heeft, behoudens bij of krachtens de wet te stellen beperkingen, recht op onaantastbaarheid van zijn lichaam."

2.2Artikel 8 Europees verdrag voor de rechten van de mens (EVRM)

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, van zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

3.1Artikel 8, eerste lid, Politiewet 1993

"De ambtenaar van politie die is aangesteld voor de uitvoering van de politietaak is bevoegd in de rechtmatige uitoefening van zijn bediening geweld te gebruiken, wanneer het daarmee beoogde

doel dit, mede gelet op de aan het gebruik van geweld verbonden gevaren, rechtvaardigt en dat doel niet op een andere wijze kan worden bereikt. Aan het gebruik van geweld gaat zo mogelijk een waarschuwing vooraf."

3.2 Artikel 15 Ambtsinstructie voor de politie, de Koninklijke Marechaussee en de buitengewoon opsporingsambtenaar

"1. Het inzetten van een politie-surveillancehond is slechts geoorloofd onder het direct en voortdurend toezicht van een geleider bij:

a. de surveillancedienst, en

b. het optreden van de mobiele eenheid na toestemming van het bevoegd gezag.

2. Het inzetten van een AOE-hond is slechts geoorloofd onder het direct en voortdurend toezicht van een geleider bij het, na toestemming van het bevoegd gezag, optreden van een AOE of een bijstandseenheid als bedoeld in artikel 60 van de Politiewet 1993.

3. De geleider dient in het bezit te zijn van een krachtens artikel 49, eerste lid, van de Politiewet 1993 vastgesteld certificaat."

4.1 Artikel 32 Ambtsinstructie voor de politie, de Koninklijke Marechaussee en de buitengewoon opsporingsambtenaar

1. In het geval er aanwijzingen zijn dat een ingeslotene medische bijstand behoeft dan wel er bij deze persoon medicijnen zijn aangetroffen, overlegt de ambtenaar met de arts. De ambtenaar overlegt eveneens met de arts indien de ingeslotene zelf om medische bijstand of medicijnen vraagt.

2. In het geval de ingeslotene vraagt om medische bijstand van zijn eigen arts, stelt de ambtenaar die arts daarvan op de hoogte.

3. In het geval de ingeslotene te kennen geeft geen medische hulp te willen hebben, terwijl er aanwijzingen zijn dat medische bijstand gewenst is, waarschuwt de ambtenaar de arts en deelt hij deze de houding van de ingeslotene mee.

4.2 Artikel 33 Ambtsinstructie voor de politie, de Koninklijke Marechaussee en de buitengewoon opsporingsambtenaar

De ambtenaar mag aan de arts bij het onderzoek en de behandeling geen beperkingen opleggen. Hij volgt de aanwijzingen op die de arts over de zorg voor de gezondheid van de ingeslotene geeft en registreert de door de arts gegeven aanwijzingen.